

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

SLUTET PÅ ”JAG, MIG OCH MITT”

Efesierbrevet 5:21 • Predikan G8B 2023-05-07 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

För några månader sedan fick jag ett mail från ett bokförlag som ville göra reklam för en bok som precis hade publicerats. Det var en artikel som introducerade frågan som boken försökte besvara. Rubriken på artikeln var: ”den dolda cancern i våra kyrkor”.

Det var en rubrik som fick mig att studsa till. Cancer. Jag vet inte hur många vänner och bekanta jag haft som dött i cancer, men det är många. Cancer är inte ett ord som man vill kasta omkring sig hur som helst. Samtidigt tror jag att det i det här fallet var befogat. Det finns saker som tar död på församlingar. Saker som håller sig dolda och dödar församlingens kropp inifrån. Det finns saker som församlingar måste kämpa emot som om församlingens liv hängde på det, eftersom församlingens liv faktiskt hänger på det.

I dag har vi en vers framför oss som lyfter ett problem, som även om det inte direkt tar död på församlingar så är det något som effektivt blockerar sann gemenskap och fördjupad vänskap och gemensam växt i Kristus. Det är jag-problemet. Jag, mig och mitt. Det är när jag är så uppslukad av mig själv att det skymmer sikten; att det hindrar mig från att ta in vad andra faktiskt vill säga.

Det är en vers som fungerar som en övergång från en tanke till en annan. Ni minns att Paulus uppmanade församlingen i vers 18 att låta sig uppfyllas av Anden. Det är i kontrast till hur de levde innan de kom till tro när de samlades och drack sig berusade på vin. Paulus säger, ”berusa er inte med vin, det leder till vårdslöshet. Låt er istället uppfyllas av Anden.”

Sedan går texten vidare och ger fem underordnade verb i participform. Det finns alltså en huvudsaklig uppmaning: ”låt er uppfyllas av Anden”, och sedan säger Paulus ”*talande* till varandra med psalmer, hymner och andliga sånger, *sjungande* och *spelande* för Herren i era hjärtan.” De tre verben tittade vi på i en predikan. Sedan säger Paulus ”*tackande* alltid vår Gud och Far för allt i vår Herre Jesu Kristi namn.” Det var förra predikan.

Sedan ser det ut som att tanken är färdig eftersom stycket i våra svenska biblar tar slut. Men i nästa vers ger Paulus det sista verbet i participform, som alltså är tydligt kopplat till uppmaningen att låta sig uppfyllas av Anden, nämligen ”*underordnande* varandra i vördnad (eller fruktan) för Kristus.”

Det är alltså fem verb som visar vad som händer när vi blir uppfyllda av Anden. De första fyra handlar i hög grad – inte uteslutande, men i hög grad – om den vertikala relationen mellan församlingen och Gud. Men det sista handlar om vad som händer mellan oss i församlingen när vi blir uppfyllda av Anden. Och det är verkligen ett övernaturligt verk, det är inget vi har i oss från början, vilket vi ska se om en stund.

Men, texten går vidare. I vers 22 ända till vers 9 i det sjätte kapitlet fortsätter Paulus tanken, men smalnar också av den till att tala om auktoritet och underordning. Han talar om auktoritet och underordning i äktenskapet och sedan i familjen mellan föräldrar och barn och till sist på arbetsplatsen mellan det som texten kallar för tjänare och herre.

Så den här versen är alltså dels tydligt kopplad till vers 18 och vad som händer när vi blir uppfyllda av Anden. Men den introducerar också nästa tanke om auktoritet och underordning. Den fungerar som en övergång.

Men det gör den inte mindre viktig, tvärtom. Den här versen ger ett unikt bidrag in i sammanhanget av vad som händer när vi blir uppfyllda av Anden. Den beskriver hur den helige Ande påverkar vår gemenskap. Men den lägger också grunden för hela det kommande resonemanget om auktoritet. Om vi missar budskapet i den här versen riskerar det kommande resonemanget att mynna ut i exploatering och ohälsosamma relationer. Vilket innebär att när vi tittar på de kommande verserna som handlar om underordning kommer jag att behöva hänvisa tillbaka till den här versen och den här predikan eftersom vi här får med ett perspektiv som måste präglade de verser som kommer.

Så, låt oss titta på texten. Jag delar upp det som är kvar av predikan i tre punkter. I den första punkten måste vi skapa klarhet i en fråga som ofta leder till ett ödesdigert missförstånd, nämligen vad Paulus menar med att säga "varandra". Jag kallar punkten för "innebörden av 'varandra'". I den andra punkten ska vi titta på det problem som den här uppmaningen söker lösa. Jag kallar punkten för "hindret för sann gemenskap". I den tredje punkten ska vi se mer positivt vad det är Paulus föreskriver och hur det tar sig i uttryck i församlingens gemensamma liv. Jag kallar den punkten för "den andefyllda gemenskapens kännetecken".

I. INNEBÖRDEN AV "VARANDRA"

Innan vi kan förstå vad texten vill säga ställs vi inför ett *crux interpretum*, en svårighet i texten. Svårigheten har med auktoritet och underordnande att göra. Här säger Paulus att när församlingen är uppfylld av Anden så kommer de att underordna sig varandra. Men redan i nästa vers uppmanar han de gifta kvinnorna att underordna sig sina män.

Det går inte att komma undan med att säga det är skillnad på att underordna och underordna, att det skulle vara olika ord i de olika verserna. Det är inte olika ord. Faktum är att ordet "underordna" inte ens finns med i vers 22. Det är en nominalsats, det vill säga, en sats som står utan verb där sammanhanget avgör vad texten säger. Verbet är underförstått. I det här sammanhanget säger alltså Paulus i vers 21, "underordnande varandra i fruktan för Kristus." Och sedan vers 22, "Kvinnorna till sina män som till Herren." Sedan går han vidare och beskriver hur barnen ska lyda sina föräldrar och hur tjänarna ska lyda sina herrar.

Så vad menar Paulus? Ska alla underordna sig varandra på samma sätt? Vad menar han med "varandra"?

Svårigheter med auktoritet

Innan vi kommer till det, låt oss bara stanna upp ett ögonblick och konstatera att anledningen till att det här är ett omdiskuterat problem är att frågan om auktoritet i vår kultur är svår att komma åt. Vi har en inlärd kulturell reflex att så fort någon gör anspråk på auktoritet som har bäring på våra liv så ser vi det som tyranni och förtryck. Dessutom

reagerar vi på ordet ”underordna” eftersom vi förknippar det med passivitet och svaghet och brist på värde.

Men båda dessa är missuppfattningar och karikatyrer. Att underordna sig handlar ingenting om svaghet eller passivitet. Det handlar om att reglera sin kraft. Att kontrollera den utifrån en given struktur.

Med det sagt måste jag också säga att det ord vi har här som beskriver underordnande är ett starkt ord. Det är en bild av en soldat på ett regemente som är underställd en officer. Det som kännetecknar en sådan situation är att den här soldaten har avskrivit en stor del av sin personliga frihet för att vara del i ett maskineri som är större än honom själv. Han kan inte ta ledigt när han vill. Han kan inte gå och äta lunch när han vill. Om han får en order att åka till en plats, även om det är med fara för sitt eget liv, så gör han det eftersom han är en man som är underställd auktoritet.

Det är en kraftfull bild att tillämpa på hur vi förhåller oss till varandra i församlingen när vi är uppfyllda av Anden.

Men hur ska vi då förstå det här ordet ”varandra”? Det finns tre förslag.

1. Evangelikal feminism: ta bort alla distinktioner

För det första har vi den position som företräds av den så kallade *evangelikala feminismen*, även kallat den *egalitära* positionen. Jag har ingen statistik på det, men jag skulle gissa att det här alltså handlar om mer än 99% av de svensktalande församlingarna i Sverige. Om du har vuxit upp i den svenska kristenheten är det här troligtvis den position som du vuxit upp med, och sannolikt har du också fått lära dig att alla andra sätt att läsa texten är förtryckande.

Det är en position som menar att med undantag för biologiska skillnader så måste vi ta bort alla distinktioner mellan könen – alla distinktioner som har med auktoritet att göra eller som har med roller att göra. Och så använder man den här versen som säger att vi ska underordna oss varandra som tolkningsnyckel till egentligen allt annat som Nya testamentet säger i fråga om äktenskap eller familj eller församling eller arbetsplats.

De menar att det här konceptet om ömsesidigt underordnande innebär att män och kvinnor ska vara lika underordnade varandra på samma sätt. Att vad Paulus egentligen menar är att hustrur ska underordna sig sina makar och makar ska underordna sig sina hustrur på samma sätt.

Jag citerar en ledande person, Gilbert Bilezikian, som var en stor inspiration för Bill Hybels och som även fanns med i ledarskapet för den stora och inflytelserika församlingen Willow Creek i Illinois.

Att lägga till pronomet ”varandra” till verbet ”underordnande” förändrar dess mening helt och hållet. Ömsesidig underordning omintetgör per definition alla hierarkiska skillnader. Den ömsesidiga underordningen förutsätter att alla kristna, oavsett status, funktion, kön eller rank ska tjäna varandra i kärlek. Alla blir underordnade varandra och det går inte att rättfärdiga några distinktioner mellan dem. Ömsesidigheten gör alla hierarkiska distinktioner irrelevanta inom de kristna gemenskaperna i församling och familj. Fruar ska alltså underordna sig sina makar och makar ska underordna sig sina fruar på exakt samma sätt.

//The addition to "being submitted" of the reciprocal pronoun "to each other" changes its meaning entirely. [...] By definition, mutual submission rules out hierarchical differences.[...] Mutual submission requires that all Christians regardless of status, function, sex or rank are to serve one another in love (Gal 5:13). All become subordinate to one another, and "there remains no justification for distinctions among them of ruler and subordinate". [...] The reciprocity of such relationships renders hierarchical distinctions irrelevant within the Christian communities of church and family. Accordingly, wives are to submit to husbands and husbands are to submit to wives in exactly the same way. Gilbert Bilezikian, *Beyond Sex Roles*, s 156. Se även Keener, DPL, 583-592.

Det innebär alltså att eftersom Paulus säger att församlingen ska underordna sig varandra i vers 21 blir det den vägledande principen i resten av texten. Det innebär att alla auktoritetsstrukturer försvinner.

Det är en ohållbar position eftersom texten helt uppenbart inte är skriven så. Varför skulle Paulus skriva att fruar ska underordna sig sina män om han egentligen menar att alla distinktioner är borta? Han skulle alltså egentligen mena att fruar ska underordna sig sina män och männen ska underordna sig sina fruar på exakt samma sätt. Okej, det är inte vad texten tycks säga. Men om man då fortsätter – texten säger att församlingen är underordnad Kristus och med den här logiken skulle alltså Kristus vara underordnad församlingen på samma exakt samma sätt. Och vidare – barnen ska lyda sina föräldrar och om man följer logiken ska alltså föräldrarna lyda sina barn på samma sätt. Texten säger att tjänarna ska lyda sina herrar. Och med samma logik ska herrarna ska lyda sina tjänare på exakt samma sätt.

Det är en tolkning som blir absurd. Det är att tvinga texten att rätta sig efter något som man själv annars skulle uppfatta som omoraliskt. Men det är ju helt uppenbart inte vad vers 22 och framåt säger. Då måste vi antingen acceptera att texten verkligen säger något omoraliskt, att det Guds ord uppmanar oss till egentligen inte alls är gott för oss, vilket i så fall måste leda oss att omvärdera hur vi ser på Guds godhet eller på Guds ords ofelbarhet. Eller också behöver vår idé om vad som är omoraliskt utmanas. Kanske är det så att det texten uppmanar oss till verkligen är något gott, även om det inte är kulturellt accepterat?

Hursomhelst måste vi se vad texten säger och därför avvisa att Paulus egentligen menar att alla distinktioner är borta.

2. Asymmetriskt underordnande

Det andra förslaget på vad Paulus kan mena med att vi ska underordna oss varandra handlar om ett *asymmetriskt underordnande*. Här säger man att Paulus inte har en symmetrisk 1-1-relation i åtanke utan snarare att alla kristna har någon som man underordnar sig. Att alla har någon att underordna sig utifrån de auktoritetsstrukturer som Gud satt upp på andra ställen i Nya testamentet. Här talar man om att ordet "varandra" inte ska uppfattas ömsesidigt utan ensidigt, att alla underordnar sig där det är relevant.

Här försöker man förstås skydda innebörden i verserna 22 och framåt, men det tycks vara så att i sin vilja att skydda något viktigt så gör man sig av med något annat som också är viktigt. Ordet "varandra" handlar om ömsesidighet, det kan inte vara någon tvekan om det. Då är det svårt att säga att argumentera för att det egentligen är enkelriktat men att det ändå fungerar för att alla är inblandade på ett eller annat sätt.

3. Ömsesidigt underordnande

Det tredje förslaget kallar jag helt enkelt för ömsesidigt underordnande. Här måste vi hålla två tankar i huvudet samtidigt. Å ena sidan har Gud satt upp strukturer för auktoritet. Det är något gott och det gör oss gott om vi följer det på det sätt Gud har föreskrivit. Å andra sidan finns det verkligen ett ömsesidigt underordnande, men inte på ett sätt som tar bort de strukturer Gud har satt upp.

Här menar man att det underordnande som är ömsesidigt handlar om att avstå från att kräva sin rätt och att sätta andra högre än sig själva. Charles Hodge skrev så här, långt innan någon hade hört talas om någon evangelikal feminist,

Detta avsnitt inte bara förbjuder stolthet och all förmodad överlägsenhet, utan det föreskriver ömsesidigt underordnande. Det handlar om en del som underordnar sig helheten. Och var och en underordnar sig de bröder och systrar i tron till vilka han är särskilt knuten.

//This passage not only forbids pride and all assumptions of superiority, but it enjoins mutual subjection. The subjection of a part to the whole. And each one, to those of his fellow believers with whom he is especially connected.

Mönstret för den här sortens underordning är förstås Jesus Kristus som ödmjukade sig, som utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev lydig ända till döden på ett kors. Han kom, inte för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sig själv som lösen. Men i allt detta ser vi aldrig att han abdikerar från sin auktoritet som Guds evige Son.

Ett annat exempel är Aposteln Paulus. Han skriver till församlingen i Korinth och säger att han har gjort sig till deras tjänare. Det innebär förstås inte att han har av sagt sig sin apostoliska auktoritet. Han hade en formell auktoritet över dem, men i likhet med Kristus underordnade han sig dem ändå.

Så när Paulus skriver att församlingen underordnar sig varandra är det inte ett sätt för honom att säga att alla auktoritetsstrukturer är utplånade. Nej, de är givna av Gud för vårt goda. Däremot innebär det att vi lägger ner vår vilja för andras skull. Att vi inte driver vårt eget utan att vi sätter andra högre än oss själva.

Så om vi kan hålla båda dessa tankar i huvudet samtidigt – både att det finns strukturer för auktoritet som är goda och som fortfarande gäller, och att samtidigt underordnar alla sig varandra i församlingen – låt oss gå vidare de nästa punkt och fundera mer på vad det är vi ska lägga ner inför varandra.

II. HINDRET FÖR SANN GEMENSKAP

Jag kallar punkten ”hindret för sann gemenskap”.

Löftet att vara som gudar

Den walesiske predikanten David Martyn Lloyd Jones sade att vårt jag, vårt själv är grundorsaken till alla våra problem (”self is the root cause of all our troubles”). Det här förstod Djävulen redan i trädgården när han frestade människan och sade ”har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av alla träd i lustgården?” ”[han] vet att den dag ni äter av den kommer era ögon att öppnas, och ni blir som Gud med kunskap om gott och ont.”

Djävulen säger ”Gud förolämpar er. Han håller er tillbaka. Ni kan inte underordna er det där. Ni måste hålla fram er själva! Tänk vad ni kan bli! Tänk vad ni kan få!”

Samma tomma löfte lever kvar hos oss dagligen. Samma tendens att söka vårt eget. Det ledde människan i synd i det paradiset Gud hade gett. Och det fortsätter att vara hindret för sann gemenskap i våra församlingar. Viljan att söka vår egen rätt. Att få vår egen vilja igenom.

Påstridighet och konflikt

Lloyd-Jones ger oss en liten profil när han beskriver olika karaktärsdrag hos en person som är alltför upptagen med att söka sitt eget.

Han säger att den självcentrerade personen är påstridig och full av åsikter. Att han har många olika uppfattningar, starka uppfattningar, och av någon anledning verkar nästan alla frågor lika viktiga.

Om någon ger uttryck för en annorlunda uppfattning tar han det som en personlig förolämpning. Han tar sig inte tid att lyssna utan blir fullt upptagen med debatt eller i värsta fall avfärdar han den personen som omoralisk eller oklok eller rent av hotfull. Han hänfaller i förakt och illvilja och ser ner på andra som på ett eller annat sätt har sårat hans känslor.

Det är inte svårt att se att någon som är så upptagen av sig själv också är en person som ständigt hamnar i konflikt. Inte på ett bra sätt utan på ett destruktivt sätt. Konflikter som river upp och präglas av personangrepp.

Dessutom hänger alltid hotet i luften om att lämna. Om den självcentrerade personen inte får sin vilja igenom då känner han att han måste lämna. Då känner han att ingen har förtroende för honom eller har någon uppskattning för honom och därför måste han lämna.

Tar inte in andras behov

Han säger också att en person som är så upptagen av sig själv inte heller har någon riktig tid för andra människor. Inte ens om han vill hjälpa någon klarar han att ta in andras behov utan hjälper andra på sitt eget sätt och för sin egen skull. Inte heller är han lyhörd för andras behov i förhållande till sina egna. Om han vill ha något så har han inte en tanke på att någon annan kanske också vill ha samma sak.

Vi inser alla att det är en karikatyr som Lloyd Jones målar upp. Men vänner, låt oss inte avfärda det alltför enkelt. Alla av oss har naturligtvis inte alla de här dragen, men eftersom jag känner mig själv och utgår från att ni inte är alltför annorlunda tror jag att man säkert kan säga att alla av oss har något av det här. Den självcentrerade tendensen är något vi alla måste kämpa med på olika sätt. Och det är den tendensen som förhindrar sann gemenskap. Jag, mig och mitt.

1 Kor 12-13

Det är precis det här beteendet Paulus hanterar i en stor del av Första Korinthierbrevet. Det verkar ha varit en församling som var full av stora egon som var stolta över sina egna gåvor, som trängdes om att få vara i centrum och som såg ner på andra som var mindre begåvade.

Det är till dem Paulus skriver det tolfte kapitlet i Första Korinthierbrevet där han påminner dem om att de alla är delar i en och samma kropp. Det finns många delar men kroppen är en! Det är helt galet av en fot att säga ”jag är inte en hand så därför hör jag inte till kroppen.”

Eller det vore helt galet av ögat att säga till handen, ”jag behöver dig inte.” Nej, om alla vore samma kroppsdel, var vore då kroppen?

Och sedan går han vidare till nästa kapitel där han beskriver den väg som vida överträffar alla andra. Och han säger,

1 Korinthierbrevet 13:1-7 (SFB-15)

Om jag talar både människors och änglars språk men inte har kärlek, är jag bara ekande brons eller en skrällande cymbal.

2 Och om jag har profetisk gåva och vet alla hemligheter och har all kunskap, och om jag har all tro

så att jag kan flytta berg men inte har kärlek, så är jag ingenting.

3 Och om jag delar ut allt jag äger och om jag offrar min kropp till att brännas men inte har kärlek,

så vinner jag ingenting.

4 Kärleken är tålig och mild.

Kärleken avundas inte,

den skryter inte,

den är inte uppblåst.

5 Den betar sig inte illa,

den söker inte sitt,

den brusar inte upp,

den tänker inte på det onda.

6 Den gläder sig inte över orätten

men gläds med sanningen.

7 Allt bär den, allt tror den,

allt hoppas den,

allt uthärdar den.

Det är ju en fin text om kärlek och vi läser den ibland på bröllop och så, men vänner – det är en text som är skriven för att döda självcentreringen hos självupptagna församlingsmedlemmar.

***

Hindret för sann gemenskap är självupptagenheten. Självcentreringen. När Paulus beskriver hur församlingen uppfylls av Anden och underordnar sig varandra är det precis det här han talar om. Den helige Ande dödar den gamla människan och tar bort självupptagenheten och ger oss istället en vilja att lägga ner vårt eget till förmån för våra bröder och systrar i församlingen.

Låt oss gå till den tredje punkten.

III. DEN ANDEFYLLDA GEMENSKAPENS KÄNNETECKEN

Jag kallar den punkten, ”den andefyllda gemenskapens kännetecken”. När vi uppfylls av den helige Ande händer det alltså saker med vår gemenskap. Jag har nyss nämnt att det övergripande som händer som gör att vi kan underordna oss varandra är att Anden tar bort vår självupptagenhet. Här, i den tredje punkten skulle jag vilja precisera och sortera lite mer i vad det är som händer.

Guds Ande sätter oss i kontakt med verkligheten

Det första som händer är att den helige Ande sätter oss i kontakt med verkligheten. Vi har pratat om det här förut när vi jämförde berusningen av vin med uppfyllelsen av den helige Ande. Vi blir ofta modiga när vi berusar oss med vin, men det är för att vi är avtrubbade och

tappar den kontakt med verkligheten vi är vana att ha. Men så såg vi att uppfyllelsen av den helige Ande också gör oss modiga, men på ett helt annat sätt, nämligen att Anden sätter oss i bättre kontakt med verkligheten. Anden påminner oss om vad som är evigt och vad som består genom alla omständigheter vi upplever just nu. Anden hjälper oss att lyfta blicken från det som gör oss upptagna här och nu till att se våra liv ur evighetens ljus.

Vi ser sanningen om oss själva

Mer specifikt kan vi säga att Anden påminner oss om sanningen om oss själva. Sanningen är att när vi är upptagna av oss själva är vi på väg mot evigt helvete. Vi är syndare och den väg vi vandrar när vi är upptagna av oss själva är en väg mot evig undergång.

När vi ser vår egen hopplöshet och i vilket desperat behov vi är av Guds nåd gör det slut på allt vårt storhetsvansinne. Det är början på evangeliet. Det är början på den livsförvandlande insikten att allt det goda jag har, har jag som en gåva från Gud. Inte för att jag har förtjänat det utan av Guds underbara nåd.

Han förbarmade sig över mig när jag var hans fiende. När allt jag gjorde var en styggelse i hans ögon. Han förbarmade sig när jag var en lögnare och en bedragare. I ljuset av det, hur skulle jag någonsin kunna se ner på någon annan?

Tre förmågor

När Anden visar mig evangeliet, när evangeliet om vad Jesus har gjort för mig medan jag fortfarande var hans fiende, när det genom Andens kraft får tränga in i mitt hjärta kommer det att ge mig tre förmågor:

1. Att höra kritik utan att bli förkrossad

Dels kommer det att ge mig förmågan att höra kritik utan att bli förkrossad. Därför att jag vet att mitt värde inte ligger i vad jag lyckas producera. Det ligger inte i vad andra tycker om mig. Mitt värde ligger helt och hållet i att Gud har vänt sig till mig, att Kristus har gett sitt liv för mig och jag nu genom tron är förenad med honom.

Därför kan jag tacksamt höra kritik. Jag måste inte försvara mig, för jag är inte hotad. Om kritiken är sann är det en utmärkt möjlighet för mig att korrigera så att jag ännu mer kan likna Kristus. Om kritiken är till 95% falsk kan jag ändå ta emot den med tacksamhet för de 5% som jag behövde höra.

2. Att kritisera utan att krossa

Den andra förmågan Anden ger är att jag nu kan kritisera andra utan att krossa dem. För, återigen, jag har inget att bevisa. Jag måste inte vara bättre än dem för mitt värde kommer inte från en ranking. Det kommer från Kristus. Jag kan inte se ner på dem eller förakta dem, för jag vet att jag var själv mycket värre än de är nu. Jag har inget att berömma mig av själv.

3. Att förlåta utan kvarvarande vrede

Den tredje förmågan är att förlåta andra utan att kämpa med vrede som hänger kvar efteråt. För om jag i grunden är övertygad om att jag själv var på väg mot evigt fördärv, men att Kristus genom sin godhet gav sitt liv för mig – hur kan jag någonsin hålla något emot någon?

Allt förakt som jag bär mot andra, all bitterhet kommer ur att jag innerst inne tänker ”så där skulle jag aldrig ha kunnat göra”. ”Jag är så mycket bättre.” Mitt förakt och min bitterhet är

tecken på att jag fortfarande håller kvar i min självupptagenhet. Men om jag ser hur mitt tillstånd vad och hur dyrbart Kristi offer var för mig, då kan jag inte hålla kvar tanken att jag egentligen är bättre än den andre. Nej, jag är fri att förlåta honom utan att behöva kämpa med vrede i efterhand.

Att söka helhetens goda

Det sista jag vill säga är att Anden också påminner mig att jag är en del i en kropp. Att det är helt galet att säga till mina bröder och systrar i församlingen att jag inte behöver dem. Gud har i sin allmakt och fullkomliga försyn format kroppen till vad den är idag. Var och en har sin plats i kroppen, inte av en slump utan genom Guds oändliga godhet. Och om vi tar upp armébilden igen lär mig Guds Ande att precis som en man i armén inte bara kämpar för sin egen skull utan för hela sitt land, så är det en bild som påminner oss som kristna att vi är kristna tillsammans, i en partikulär gemenskap.

AVSLUTNING

Det är ett problem och ett uttryck för självupptagenhet när kristna bara besöker gudstjänster utan att någonsin bli en given del i en lokal församling. Det är ett individualistiskt förhållningssätt där man tror att det kristna livet handlar om andliga kickar och upplevelser. Så är det inte – det är ett liv vi lever i gemenskap. Och när jag kommer till en gudstjänst är det förvisso för att bli uppbyggd och få tillbe Gud, men det är också för att få vara till välsignelse och uppbyggelse för andra eftersom vi är en kropp tillsammans.

Så vänner, låt oss genom Anden döda vår självcentering så att vi kan lägga ner våra egna viljor och istället underordna oss varandra. Den övernaturliga förmågan att inte söka vårt eget är kännetecknande både i en hälsosam och levande församling men också i både i ett hälsosamt och levande äktenskap och i familjelivet och på arbetsplatsen. Så låt oss ta med den här attityden när vi tittar på de verser som kommer.

Låt oss be.